

Олена МЕДИНСЬКА

здобувачка освітньо-професійної програми

«Менеджмент», ЗУНУ

Науковий керівник – Руслан АВГУСТИН, д-р. екон. наук,

професор, виконуючий обов'язки завідувача кафедри

менеджменту, публічного управління та персоналу

Західноукраїнського національного університету

УПРАВЛІННЯ ГНУЧКІСТЮ ОРГАНІЗАЦІЇ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙНИХ ЗМІН

Сучасні умови функціонування організацій характеризуються високим рівнем нестабільності зовнішнього середовища, динамічністю ринкових процесів, цифровізацією економіки, посиленням конкурентної боротьби та необхідністю швидкої адаптації до постійних змін. Глобалізаційні процеси, технологічний розвиток, кризові явища, воєнні виклики та трансформація моделей управління формують нові вимоги до системи менеджменту організацій. У таких умовах особливого значення набуває управління гнучкістю організації як важливий чинник забезпечення її стійкості, конкурентоспроможності та здатності ефективно функціонувати в умовах невизначеності.

Гнучкість організації слід розглядати як здатність системи управління оперативно реагувати на зміни зовнішнього та внутрішнього середовища, адаптувати організаційну структуру, управлінські процеси, кадрову політику та механізми прийняття рішень відповідно до нових умов функціонування. Управління гнучкістю організації передбачає формування адаптивної системи менеджменту, яка забезпечує швидке реагування на ризики, зміни ринкової кон'юнктури, трансформацію потреб споживачів та впровадження інноваційних рішень [1].

У сучасних умовах ефективне управління гнучкістю організації є одним із ключових факторів забезпечення її стратегічного розвитку. Організації, які характеризуються високим рівнем гнучкості, мають можливість швидше адаптуватися до змін зовнішнього середовища, ефективніше використовувати

ресурсний потенціал, впроваджувати інновації та забезпечувати стабільність функціонування навіть у кризових умовах. Натомість недостатній рівень адаптивності управлінської системи може призводити до зниження ефективності діяльності, втрати конкурентних переваг та посилення внутрішніх організаційних ризиків [2].

Важливим напрямом управління гнучкістю організації є модернізація організаційної структури управління. Традиційні жорсткі ієрархічні структури в сучасних умовах поступово втрачають ефективність, оскільки не забезпечують необхідної швидкості прийняття рішень та адаптації до змін. У зв'язку з цим доцільним є впровадження більш адаптивних моделей управління, які передбачають децентралізацію управлінських функцій, розвиток горизонтальних комунікацій, посилення автономності структурних підрозділів та використання командних форм організації праці. Це сприяє підвищенню оперативності управлінських рішень, покращенню координації діяльності та підвищенню ефективності реагування на зміни зовнішнього середовища [3].

Одним із ключових чинників забезпечення організаційної гнучкості є розвиток кадрового потенціалу. У сучасних умовах персонал виступає не лише виконавчим ресурсом, а й основним носієм інноваційного потенціалу організації [4]. Тому важливого значення набуває формування системи управління персоналом, орієнтованої на розвиток професійної мобільності, цифрових компетентностей, здатності працювати в умовах змін та швидко адаптуватися до нових управлінських вимог. Доцільним є впровадження систем безперервного професійного розвитку, сучасних механізмів мотивації персоналу, програм розвитку лідерських якостей та формування корпоративної культури, орієнтованої на інноваційність і командну взаємодію.

Суттєвий вплив на забезпечення гнучкості організації має цифровізація управлінських процесів. Використання сучасних інформаційно-комунікаційних технологій дозволяє підвищити швидкість обробки інформації, автоматизувати управлінські

процедури, забезпечити ефективну координацію діяльності структурних підрозділів та підвищити оперативність прийняття рішень. Впровадження цифрових платформ управління, електронного документообігу, аналітичних систем підтримки управлінських рішень та інструментів дистанційної взаємодії сприяє підвищенню адаптивності організації та ефективності її функціонування в умовах нестабільного середовища.

Важливим аспектом управління гнучкістю організації є також розвиток системи стратегічного управління та управління ризиками. У сучасних умовах організації повинні не лише реагувати на зміни, але й прогнозувати можливі виклики, формувати сценарії розвитку та забезпечувати готовність до кризових ситуацій. У зв'язку з цим доцільним є впровадження механізмів стратегічного моніторингу зовнішнього середовища, оцінювання ризиків, антикризового управління та стратегічного планування, орієнтованого на забезпечення довгострокової стійкості організації.

Особливої актуальності в умовах сучасних трансформацій набуває формування організаційної культури, орієнтованої на підтримку змін, інноваційність та відкритість до нових управлінських рішень. Гнучка організаційна культура сприяє формуванню позитивного психологічного клімату, розвитку внутрішніх комунікацій, підвищенню рівня залученості персоналу та готовності працівників до змін. Це створює передумови для підвищення ефективності управлінської діяльності та забезпечення конкурентоспроможності організації.

Таким чином, управління гнучкістю організації є важливим напрямом сучасного менеджменту, спрямованим на забезпечення адаптивності, стійкості та ефективності функціонування організації в умовах нестабільного зовнішнього середовища. Удосконалення системи управління гнучкістю повинно здійснюватися на основі комплексного підходу, що передбачає модернізацію організаційної структури, розвиток кадрового потенціалу, цифровізацію управлінських процесів, впровадження сучасних механізмів стратегічного управління та формування

адаптивної організаційної культури. Реалізація зазначених заходів сприятиме підвищенню конкурентоспроможності організації, забезпеченню її стійкого розвитку та ефективному функціонуванню в умовах сучасних суспільно-економічних трансформацій.

Список використаних джерел:

1. Демків І. Стратегія диверсифікації як елемент стратегічного управління підприємством. *Актуальні проблеми менеджменту та публічного управління в умовах інноваційного розвитку економіки*. 2021. С. 45–48.
2. Августин Р.Р. Теоретико-методологічні засади та прикладні інструменти державної політики системної детінізації економічних відносин в Україні: монографія. Тернопіль: Крок, 2017. 309 с.
3. Августин Р.Р., Демків І.О. Стратегічне управління прибутком як інструмент забезпечення економічної безпеки підприємства. *Вісник Хмельницького національного університету. Серія: економічні науки*, Хмельницький, 2022, Том 310 № 5 (1), с. 126-130. [https://doi.org/10.31891/2307-5740-2022-310-5\(1\)-20](https://doi.org/10.31891/2307-5740-2022-310-5(1)-20)
4. Августин Р.Р., Саприка О.Б., Галазюк Н.М. Державне регулювання природних монополій: суть, завдання та методи. *Науковий вісник НЛТУ України: Збірник науково-технічних праць*. 2010. Випуск 20.3. С.107-114.